

Kirkonpalvelija

4
2007

SUOMI 90 FINLAND

Luottamustoimi

Aloittaessani yhdistyksen puheenjohtajana 1994, peräänkuulutin nuorta väkeä mukaan yhdistyksen hallintoon ja toimintaan. Näin on mielestäni myöskin tapahtunutkin. Sekä alaosastoissa, että yhdistyksessä. Nuoret arvostavat hyvää terveyttä, vapaa-aikaa ja työtään perheen parissa. Yhteisten asioiden hoitaminen, kokoukset, niihin valmistautumiset syövät omaa aikaa. Onneksi tällaisia henkilöitä on jäljellä. Yhdistyksen pyörittäminen ja sen tehtävien ylläpito vaatii huolellista asioihin perehtymistä, asioihin kantaa ottavaa asiallista käytöstä rakentavassa yhteistyössä. Luottamustoimi on aina määräaikainen, on tehtävä tilaa toisille uusine ideoineen ja visioineen.

Toimiessani puheenjohtajana olen saanut tuntea koko yhdistyksen tuen ja avunannon monissa tärkeissä kysymyksissä, kun esimerkiksi liiton asioista on päätetty.

Monia mielenkiintoisia asioita on vuosien kuluessa tapahtunut ja olen saanut olla mukana. Suntion käsikirjan kokoonpanossa oli yhdistyksemme rooli avainasemassa. Samoin suntion ammattitutkintoon käytettiin paljon jäsenistömme tietämystä hyväksi.

Eettiset ohjeet selkiyttävät työtämme seurakunnissa niillä tärkeillä paikoilla, missä itsekukin palvelemme. Historiikin kautta herää meillä kunnioitus niitä kohtaan, jotka ovat ajaneet asioita jäsenistömme parhaaksi vuosikymmenten saatossa.

Te kaikki kirkonpalvelijat olette tulleet minulle erittäin rakkaiksi, olen teistä erittäin ylpeä, hoidatte työnne ja tehtävänne elämää ja seurakunnan realiteetteja kunnioittaen, kuuta taivaalta kurkottamatta, pystykorva luterilaisena, kuten (kunniasuntio

Keijo Toivanen) on osuvasti ilmaissut kuvatessaan kirkonpalveluskuntaa.

Kiitos vielä kerran kaikesta tuesta ja luottamuksesta vuosien varrelta. Taivaan Isä siunatkoon teitä työssänne ja elämässä.

Hyvää joulun aikaa kaikille

Seppo Pyykkönen
puheenjohtaja

Kirkonpalvelijan työn kivijalkana on selkeästi työn tekeminen Suomen evankelis-luterilaisen kirkon palveluksessa. Tämä kirkon työ pohjautuu kirkon oman tunnustuksen mukaiseen perustehtävään, joka on evankeliumin ilosanoman julistamista ihmisille ja kaikille kansoille. Tässä kirkon perustehtävässä on mukana myös kaikki se työ, jota kirkonpalvelija tekee päivittäin omassa seurakunnassaan toimien kirkon hyväksi.

Kaarina Yli-Somero

Kirkonpalvelijat ry:n puheenjohtaja 1.1.2008 alkaen.
Järvisuomentie 1021, 39820 Kihniö. Puh. +358 400 797230
kaarina.yli-somero@kirkonpalvelijat.fi

*Tietoa
kirkonpalvelustyöstä.*

*Kirkonpalvelijoiden
koulutuksesta
ja edunvalvonnasta.*

Kirkonpalvelijat ry

www.kirkonpalvelijat.fi
kirkonpalvelijat@kolumbus.fi

**Etu- ja takakannen valokuva:
Topi Ikkäläinen, Riistavesi.**

Kutsu seimelle

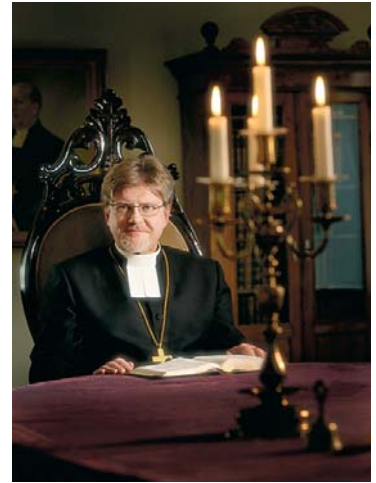
”Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.”

Seimestä on sanottu, että se on joulun salaisuuden näyttämö. Sanoilla on tarkoitettu sitä, että seimi on kuin silmin nähtävä ja aistein tutkittava toivon ja ilon pienoismalli. Miten asetelma onkaan tuttu monesta pienten lasten perheestä: omalla sijallaan nukkuu pieni lapsi, hänen ympärillään äiti ja isä. Toinen polvistuneena, toinen iloa ja ylpeyttä hehkuen vierellä seisten. Näkymä on kokemukseen painunut ja sieltä löydettävissä. Kaiken keskellä on elämän lahjan koko kuvasta kertova pienen nukkuvan lapsen hahmo: hauras, mutta samalla kuitenkin vahva. Sisäisen tunnon tavoittamaa asetelmaa ei siksi järkytä se, kun perhettä ympäröivät paitsi eläinsuojan tarpeellisen varusteet, myös härät, aasit, lampaat ja muut eläimet, paimenet sekä viisaat miehet. Näkymä on eläinsuojankin näkymänä silti sydämelle tuttu. Kysymys on elämän armon ihmeestä.

Seimi kuvastaa myös toisella tavalla joulun ihmettä. Seimi on ollut eläinten ruokinnassa käytetty astia. Tätä tarkoitusta varten se oli tehty pitkän kaukalon tai ruuhan muotoiseksi. Seimi saattoi olla koverrettu yhdestä puusta, mutta toisaalta tehty laudasta tai lankusta. Myös tämä seikka tulee kuin armon huutomerkiksi, osoitukseksi ihmiseksi syntyneen Jumalan lahjoittavasta rakkaudesta meitä kohtaan. Puusta tehty seimi alleviivaa ihmiseksi tulleen Jumalan, joulun ihmeen, todellista salaisuutta.

Joulun Lapsen kahden luonnon, Jumalan ja ihmisen, salaisuus nousee esiin oman kirkkomme tunnustuskirjoissa: ”Vaikka kaksi lautaa liimataan yhteen, eivät ne anna toisilleen eivätkä saa toisiltaan yhtään mitään, mutta Jumalan ja ihmisen todellinen yhtymys on kaikkein syvintä yhteyttä. Siitä persoonallisesta yhtymyksestä ja sen tuloksena syntyneestä sanomattoman syvästä yhteydestä on lähtöisin kaikki, mitä Kristuksesta Jumalana voidaan sanoa ja uskoa inhimillistä sekä mitä hänestä ihmisenä voidaan sanoa ja uskoa jumalallista.”

Tunnustuskirjojen kanssa on siis kysyttävä, kuinka voitaisiin ihmistä, Marian poikaa, sanoa Korkeimman Jumalan Pojaksi, ja kuinka hän voisi olla se, miksi häntä sanotaan, ellei hänen ihmisyytensä olisi persoonallisesti yhtynyt Jumalan Poikaan eikä ihmisyydellä siis olisi Jumalan Pojan kanssa mitään todellisesti yhteistä, vaan yhteistä olisi pelkkä Jumalan nimi? Siksi myös tunnustuskirjojen mukaan me todella uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Mariassa ei sinnyt eikä hänestä syntynyt pelkkää ihmistä, vaan Jumalan todellinen Poika. Jumalan Poika sai kuitenkin sijansa kapaloon käärittynä seimessä. Tämä on todella suuri ja ihmeteltävä salaisuus.

Kun katoava ja kuolevainen ihminen kapaloidaan Joulun Lapsen seimessä katoamattomuuteen ja taivaalliseen kunniaan, toteutuu profeetan sana. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus. Korkeudesta on luoksemme saapunut uuden elämän sarastus: pimeydessä eläville loistaa aamun koitto.

”He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä.”

Samuel Salmi
Oulun hiippakunnan piispa

Teille on syntynyt Vapahtaja!

- - Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valuisi paimenet, mutta enkeli sanoi heille: ”Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra.” - -
Luuk. 2: 1-14.

Rauha maassa ja ihmisillä hyvä tahto

Joulu on lähestymässä ja kirjoituksen otsikko on totuttu liittämään joulukuun. Minulla on vähän "ketun häntä" kainalossa kun otsikon kirjoitin. Otsikon sanoin voisi kysyä, että vieläkö tämä pitää paikkansa uudistetun palkkausjärjestelmän käyttöönoton ja siihen liittyvien neuvottelujen jälkeen.

Liiton puheenjohtajana ja kirkon palvelijana olen saanut paljon yhteydenottoja nimenomaan kirkon palvelijoilta jotka ovat olleet huolissaan ja kyselleet neuvoja liittyen työn vaativuuden arviointiin, sekä neuvotteluihin sijoittelusta. Virallisia yhteydenottoja ei ole vielä saatavilla mutta näiden yhteydenottojen perusteella näyttäisi että palkkaratkaisut eri seurakunnissa ja eri puolilla Suomea ovat kaksijakoiset. Toisaalta on paljon seurakuntia joissa sijoittelut ovat menneet oikeudenmukaisesti ja siten on seurakuntia joissa mennään selvästi alle riman aivan tarkoituksellisesti. Näitä riman alle menijöitä ovat eräät suuret seurakuntayhtymät

jotka ovat selvästi keskenään sopineet matalasta linjasta. Tämä on sopimuksen vastaista, eikä työn vaativuus palkkauksen perusteena toteudu. Toinen ryhmä riman alle menijöistä on pienimpiä seurakuntia joissa työnantajalta selvästi puuttuu osaamista ja joissa on selkeästi harastettu sanelupolitiikkaa ja sitä kullistaa "pärstäkerroin" taktiikkaa.

Tässä vaiheessa näyttää siltä, että palkkaus uudistus ei kaikilta osin toteudu niin kuin alun perin oli tarkoitus, mutta ei pidä heittää vielä kirvestä kaivoon. Jos työnantajan kanssa käydyissä neuvotteluissa työn vaativuuden arvioinnista ja vaativuusryhmiin sijoittelusta ei ole päästy yksimielisyyteen on työnantajan ratkaisusta mahdollisuus käynnistää luottamusmiesneuvottelut. Jos näissä neuvotteluissa ei päästä yksimielisyyteen, asia voidaan riitauttaa ja viedä keskustasolle ratkaistavaksi. Kuulostaa vähän siltä että riitautuksia on tulossa paljon. Vasta kun nämä riitautukset on kes-

kustasolla ratkaistu voidaan sanoa miten palkkaus uudistus on tähän mennessä toteutunut.

Minulta on monessa yhteydessä kysytty, miltä näyttää SVTL:n tulevaisuus. Siihen on helppo vastata. SVTL on elämänsä kunnossa. Meillä on kaikki perusasiat niin kuin menestyvällä ammattijärjestöllä pitääkin olla. Olemme kirkon alan pääsopijajärjestö ja meillä on kolmen sopimusalan sopimusoikeudet. Jäsenmäärämme on runsaasta eläköitymisestä huolimatta nousussa, jota moni ammattiliitto ei tänä päivänä voi sanoa. Liiton talous on hyvässä kunnossa ja tästä johtuen liiton edustajisto teki syyskokouksessaan merkittävän päätöksen jäsenmaksun alentamisesta 1.45 %:sta 1.3 %:iin 1.1.2008 alkaen.

Olemme jäsenmaksullamme kilpailukykyisiä kaikkiin ammattiliittoihin nähden joilla on kirkon työntekijöitä jäseninä. Tämä antaa hyvät eväät mittavaan jäsenhankintakampanjaamme joka käynnistyy vuoden alusta. Kampanjasta on tarkemmat tiedot SVTL:n lehdessä jonka uusi nimi on Kirkon töissä. Tämän lisäksi liiton toimistoa on uudistettu uudella omalla jäsenrekisterillä joka nopeuttaa ja monipuolistaa jäsentietojen käsittelyä.

Liiton toimistossa työskentelee motivoitunut ja osaa joukko hoitamassa etujemme valvontaa.

Tästä on hyvä jatkaa kohti vuotta 2008.

Toivotan kaikille Kirkonpalvelija lehdessä lukijoille Hyvää Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta.

Matti Löppönen
Puheenjohtaja
Kirkon alojen ammattijärjestö
SVTL ry

JOULURAUHAN HISTORIA

Joulurauha on jo keskiajalta asti Suomessa ja Ruotsissa jatkunut perinne. Joulurauha julistettiin Suomen kielellä ensimmäistä kertaa vuonna 1711. Julistaminen on peruutettu sen jälkeen vain neljä kertaa sotien vuoksi, viimeksi talvisodan alkaessa.

Joulurauha on perua raamatullisesta "Maassa rauha"-kehotuksesta. Joulurauha julistetaan Turussa jouluaattona kello 12 Brinkkalan kartanon parvekkeelta, juhallisten menojen saattelmana.

Julistuksen nykyinen sanamuoto perustuu kuningatar Kristiinan käskykirjeeseen 1640-luvulta. Siinä kehoitetaan kaikkia viettämään joulujuhlaa hartaudella ja rauhallisesti käyttäytyen, ja lopuksi toivotetaan riemullista joulujuhlaa.

Radiossa joulurauha julistettiin ensimmäistä kertaa 1935, televisiossa 1983. Joulurauha kestää 20 vuorokautta jatkuen Nuutin päivään 13. tammikuuta saakka.

Kyllä se siitä !

Kirjoittelin tässä sammaisessa avviisissa, tais olla männä vuonna tae etellisenä, että meillä se taetaa olla tekkeillä oikein emäiso seorakunta. Tottahan siitä sitten tulj`. Vajjaa vuosj` on ny harjoteltu yhteiselloo. Mikä iso tämä loppujen lopuksi on kaekkineesa meijän seorakunta, kun parikymmentä tuhatta, vähän vajaa, on piäluku kaikkienensa. Taijettiin tehä erräänlaenen Suomen ennätys sen etellisen liittoksen kanssa vai paakahtiko peräti mualimanennätys seorakunnan ijässä, kun ehitti olla hengissä peräti kolome vuotta, vai oliko se kaks` tiijä häntä? Vaekka nimi ei oekeesti muuttunukkaa siinä seorakunnassa, vuan parj` mitätöntä jäe vaevihkoo poekkeen.

Palataan asiaan ja ehkä hieman paremmin ymmärrettävään kieleen. Olemme todellakin saaneet vihdoin yhden reikäleivän umpeen ja alueellisesti ehjän seurakunnan. Vain yksi kirkko lisää, kolmen entisen lisäksi toimialueelleni ja nelisenkymmentä uutta työtoveria työyhteisöön. Aiemmin meitä oli lähes saman verran eli väki reilusti tuplaantui. Kuten jo viittasin edelliseen liitokseen, "me"

olimme silloin se isompi, johon pari pientä ja köyhää liitettiin melkeinpa meidän ehdoilla. Nyt meidät "liitettiin" isompaan ja varakkaanpaan "heidän" ehdoin, kuten monet työtoverini ovat asian mieltäneet tai ymmärtäneet. Todellisuudessa molemmat entiset srk:t lakkautettiin ja perustettiin uusi. Kyseistä yhteenlaskua teoriassa on viety eteenpäin kirkkohallituksen ja tuomiokapitulin ohjeita noudatellen. Asenteet, mallit, menetelmät ja tietenkään ennakkoluulot vain eivät nollaudu sille tasolle, mistä uutta alettaisiin oikeasti rakentaa.

Olen tuntenut itseni ulkopuoliseksi kärsiväksi tarkkailijaksi. Samoja tunteja joita koin jo itse edellisen liittoksen aikana, olen havaitsevinani nyt työtovereissakin, jotka kokevat tämän sopan uutena, ensi kertaa. Uhkakuvia, lisää töitä, erilaisia toimintatapoja ja -malleja ja hirveästi uuden oppimista.

"Mikään ei muutu", "Jatketaan vanhalla mallilla", "Onhan seurakunta toiminut tähänkin asti entisin keinoin" jne, jne. Tällaisia viestejä

ja kommentteja olin kuulevani tulevilta uusilta "liittolaisilta". Muistan ehkä liiankin usein möläyttäneeni lähimmille uusille työtovereille, että mikään ei tule olemaan ja toimimaan samalla tavoin kuin ennen! Ja siltä minusta ainakin nyt tuntuu! Alan olla ihan puhki ja tuskin olen ainut työyhteisössämme. Täytyy murheellisenä todeta, että meitä epäluuloisia, itsekkäitä jne. jne. päsejä on seurakuntamme pullollaan. Tuntuu kuin ei löytyisi pienintäkään empatian ja ymmärryksen hitusta kenestäkään. Samoin hyvää tarkoittavat kurssit ja seminaarit työyhteisön kehittämiseksi ovat kuin Kankkulan kaivon heitettyä potaskaa.

Toivotan onnea ja menestystä kaikille uusille liittosten kouriin joutuville työtä tekeville ja raskauteuille. Olkaa mieleltänne avoimia ja kuunnelkaa toinen toisianne. Yrittäkää edes muuttaa itseänne ja omia käsityksiänne oikeasta ja väärästä. Onnellista Uutta Vuotta toivottelee teille kaikille

Kohta entisen Piä Kirkon entinen Piä Suntio

Positiivinen energia lähentää

Olen viime aikoina miettinyt paljon meidän suomalaisten elämänsäntettä. Miksi siinä näyttää hyvin vahvasti hallitsevan katkeruus, kateus ja vihamielisyys? Nämähän ovat niitä tunteita, jotka jättävät varjoonsa kaikki muut tunteet.

Mikäli jokin em. tunteista hallitsee vahvasti elämäämme, niin esim. rakkauden tunnetta emme tunne. Emme voi rakastaa itseämme emmekä muita. Sehän on tietysti jokaisen oma asia. Tai ainakin sen pitäisi olla.

Mutta asialla on toinenkin puolensa. Ihminen, joka ei ole löytänyt itseään, saattaa olla todella rasittava työ- ja per-

heyhteisössä. Vaikka tällaisella ihmisellä olisi taloudellinen tilanne todella hyvä ja avioliittokin päällisin puolin kunnossa, niin tällainen ihminen voi myrkyttää ilmaa em. yhteisöissä.

Tällainen hyvin taloudellisesti toimeentuleva ihminen voi kadehtia jopa toisen ihmisen elämäniloa, sitä positiivista elämänsäntettä, joka pulppuaa itsensä löytäneen ihmisen sisästä. Se on tosiaankin kuin pieni puro. Positiivisesti ajatellen elämän laatu tuntuu todella suurelta ja kallisarvoiselta. Siinä on sitä ilon aihetta jokaiselle päivälle. Siksi sitä uskaltaakin sanoa läheisilleen, että "rakastan sinua", "anna anteeksi" tai työtoverille, että pidän tavastasi pukeutua tai tavastasi tehdä työtä jne. Sitä ei tarvitse

pelätä menettävänsä mitään itsestään jos on ystävällinen muille.

Ihmiset, jotka eivät ole löytäneet itseään, eivät uskalla sanoa kauniisti muillekaan. Oli pa, sitten kyse vaatteista tai toisen ihmisarvosta. Tuntuu, että tällainen ihminen yrittää kaiken aikaa "kiskoa mattoa toisten jalkojen alta". Itsekin olen hyvin vaikeiden kriisien jälkeen löytänyt itseni.

Elämä tuntuu todellakin kallisarvoiselta suurella lahjalta. Haluaisin todellakin auttaa niitä ihmisiä, joilta myönteinen elämänsäntä on syystä tai toisesta hukassa. Haluaisin auttaa ihmisiä löytämään tätä positiivista hyvää, joka tuottaa mielihyvää ja antaa elämäniloa jokaiseen päivään.

Elämänilo

Itsemurha ja omaisten kohtaaminen

Elämme ajassa, jolle on tunnusomaista pinnallisuus ja yksilökeisyys. Elämässä onnistumista mitataan usein taloudellisten mittareiden kautta. Siksi suorittaminen ja onnistuminen ovat tekijöitä, joista mainetta ja kunniaa kertyy.

Ahkeran, osaavan ja uhrautuvan ihmisen vaivannäkö näyttäytyy usein siinä, että hänellä on varaa mistä valita. Tästä seuraa, että hän voi itse päättää siitä, miten nauttia ulkoisen onnistumisen tuomasta mielihyvästä.

Menestymisen ja siitä seuraava vauraus antaa elämästä liian yksipuolisen kuvan; Pahimmillaan kuvittelen olevani haavoittumaton. Tuo kuvitelma on kuitenkin harhaa.

Eilen kaikki oli vielä kaunista ja turvallista, mutta nyt kaikki on erilaista; Joku poistui oman käden kautta. Miksi? Mitä nyt tehdä? Miksi minun läheiseni? Kuka minua nyt kuuntelee?

Yksi silmänräpäys ja mikään ei tunnu samalta kuin ennen. Löydän itseni yllättäen surun, kaaoksen, ahdistuksen ja yksinäisyyden maailmasta.

Askeleeni suuntautuu nyt kohti kirkkomaata. Tapaan elämäni ensimmäistä kertaa ihmisen, josta käytetään peräti outoa nimeä sentio tai kirkonpalvelija.

Nyt ymmärrän, että kirkonpalvelija hoitaa tärkeää ja keskeistä tehtävää kirkossa ja myös yhteiskunnassa. Sananmukaisesti hän palvelee kirkkoa ja samalla kaikkia ihmisiä.

Elämän ehkä vaikein asia tulee lähelle silloin, kun läheinen ihminen päätyy elämässään tilanteeseen, jossa hän näkee itsemurhan ainoaksi vaihtoehdoksi.

On kysymys jostain käsittämättömästä, loputtomasta ja paljon syyllisyyttä aikaansaavasta tapahtumasta. Harvoin ihminen kokee samanlaista avuttomuutta kuin tällaisessa tilanteessa. Tapahtuma tuntuu niin järjen vastaiselta.

Itsemurhan tehneen henkilön omaisen tunteet vaihtelevat äärimmäisestä kaipauksesta jopa syvään häpeään ja vihaan.

Luonnostaan ihminen siirtyy kysymyksiensä loputtomaan virtaan;

Miksi teit tämän meille? Miksi jätit meidät? Mitä pahaa me olemme sinulle tehneet? Entä mitä minulta jäi tekemättä?

Sentio on surevien omaisten kohdalla usein ensimmäinen kirkon työntekijä, jonka omaiset kohtaavat.

Tällainen tilanne on luonteeltaan herkkä ja haavoittuva. Työnsä säistänyt ihminen tietää, mitä tehdä. Lohduttavinta, mitä kirkontyöntekijä voi omaisille antaa on hänen oma, tietoinen läsnäolonsa.

Tässä yhteydessä on hyvä muistaa, että sinulta ei odoteta hienoja suorituksia, eikä tyhentäviä vastauksia. Se, mitä sinulta odotetaan, on aitoa ihmisyyttä ja vierelläkulkemista.

Vaikka ihmisen yllättävä poismeno on peruuttamatonta, yllättävää ja totta, niin siitä huolimatta rohkaisen Sinua;

Uskalla olla oma itsesi. Teet arvokasta työtä, jota arjen kiireinen ihminen harvoin ymmärtää..

Antero Aaltonen
Teologi, työnhajaaja

Joulukuusen historia

Täydellisen, terveen puun kaataminen ja tuominen sisään vajaan kahdeksi viikoksi saattaa vaikuttaa omituiselta. Kunnioituksemme talven ikivihreitä kohtaan on kuitenkin yksi ihmiskunnan vanhimista perinteistä. Talvipäivänseisauksen merkiksi muinaiset egyptiläiset kantoivat vihreitä taatelipalmuja koteihinsa ja samaan tapaan roomalaiset kiikuttivat ainavihantoja Saturnalia-juhliinsa, kun taas Britannian druidit juhlivat salkoruusujen ja mistelin kera ja asettelivat ikivihreitä puunoksia oviensa yläpuolelle karkotlaakseen pahat henget.

Vaikka se, että Martti Luther muka ensimmäisenä keksi koristaa puun kynt-

tilöillä, on jokseenkin varmasti pötyä, saksalaiset kehittivät ensimmäisinä perinteen, jossa kuusipuu kannetaan taloon joka joulu ja koristellaan. Tämä perinne rajoittui lähes täydellisesti Reininmaan pohjoiskolkiin aina 1700-luvun loppuun saakka.

Suomalainen joulukuusi

Pohjoismaista joulukuusi tuli ensimmäisenä Ruotsiin 1700-luvulla, ja Suomeen perinne saatiin vasta seuraavalla vuosisadalla. Yleisesti joulukuusi löysi aluksi tiensä yläluokan koteihin ja levisi sieltä vähitellen myös talonpoikien tuihin. 1900-luvun alkupuolella moni näki kansakoulussa joulukuusen ensimmäistä kertaa.

Joulukuusien yleistymistä edisti vanha kansantapa laittaa juhannus-, nimipäivä- ja hääpuita lähinnä ulos.

Ennen muinoin joulukuusen sai hakea mistä vain, se oli jokamiehen oikeus. Nykyään puu on ostettava kuusikauppialta, jolle itsellä tai ystävällä satu olemaan metsää. Omatoimisuuteen joulukuusen suhteen ei kannata ryhtyä, sillä maatalojen isännät heräävät talvihorroksestaan joulunalusviikoilla käyttämään metsiään.

Ennen aikaan joulukuusi koristeltiin kynttilöillä, paperiketjuilla, erilaisilla olkkoristeilla, lippurimpuilla ja piparkuilla. Nytemmin muovi on korvannut ne. Joulukuusi löytyy noin miljoonasta suomalaikodista joka joulu.

Hurskas palkkauudistus

Kun Pönttövuorelan seurakunnassa oli selvinnyt, minkälaisin perusteiden palkkakymmenyksiä alettaiisiin tulevina kirkkovuosina työntekijöille jakaa, päätti kirkkoherra Hurskainen järjestää äänestyksen seurakuntalaisille, että virkojen vaatavuudesta saataisiin oikea otanta sielunhoidon kuluttajien taholta. Äänestys olisi tietysti neuvoa antava, eikä sitä tarvitsisi käyttää uudistusten pohjana, kuten muussakin yhteiskunnassa on tapana menetellä.

Uurna oli kirkon eteisessä ja lip-puihin oli painettu viranhaltijoiden nimet. Niihin piti lisätä vaatavuusker-toimet asteikolla 1-10. Adventtina, kun Hoosianna veti väkeä yli puoli kirkollista, toimitus pantiin käytän-töön. Kirkkoherra oli uurnan vieressä, kaikki kasukat yllään, hyvästelemäs-sä laumaansa, kestopymyllä hyväntahtoistettuna. Kanttori Sinikannel, joka kuului virkakuntansa avaranäke-mykselliseen vähemmistöön, soitti päätössoittona ja äänestysmusiikki-na Pohjolan muistoja duurissa, tem-possa andante ma non troppo.

Ja kansa kirjoitteli lippuihin, kuka pitempään miettien ja kuka Hurskaiselta tai uurnavahtina toimivalta suntio Huituselta neuvoa kysellen.

Äänestysprosentiksi saatiin normaali kirkollinen 4,5. Tuloslaskennan suorittivat kirkkoherra ja kappalainen, jotka alkoivat välittömästi katua koko jaloa, demokraattista toimeenpanoan. Tulos asetti arvot uuteen ja arvaamattomaan järjestykseen.

Hauturi Hukkanen sai parhaat pisteet työn vaativuuden suhteen. Olihan haudat kaivettava oikeaan paikkaan ja siististi, oikein mitoitettui-na. Seurankuntaemäntä Loikkanen

tuli toiseksi. Olihan kahvin laatu tärkeää ja kuiva kakku ammattitaitoa vaativa tarjottava. Kolmas vaatavuuden taso tuli kanslisti Henttuselle, joka oli tunnetusti kestoystävällinen. Tasapisteisiin ylsivät suntio Huitunen ja kanttori Sinikannel. Diakonissa Sairanen oli melkein tasoissa mutta nuorisonohjaaja oli jo pitkä väli. Nuorisoa ja keski-ikäisiä ei kirkossa ollut kuin muutama harva. Pyhä Demokratius jätti papit laitimmaisiksi, mutta armeliaasti tasapistein. Kahteen paperiin oli puhkaistu reikä ja yhdessä luki: liijan pitkä sarna.

Laskennan jälkeen liput katosivat jonnekin ja Hurskainen vaikutti seuraavan viikon huonouniselta ja hajamieliseltä. Kappalainen Loikkanen toipui parissa päivässä, sillä hän oli laittanut hakemukset lähikaupungin kuudennen seurakuntapapin virkaan ja toiveet olivat korkealla.

Kirkollisen palkkahaitarin sävelet kaikuivat päätösten jälkeen äänestuksesta välittämättä, sillä telineelle asetettiin vanhat, jo kulmista rypistyneet nuotit.

Snap

Vaivaisukko-automaatti

Korttiautomaatti kirkon eteisessä on todella loistava idea. Kirkko tarvitsee uudistumista, mutta ei sillä ole varaa menettää konservatiivisia jäseniään. Siksi automaatin voisi muotoilla aivan perinteisen vaivaisukon näköiseksi. Muovilätkän voisi sujauttaa vaikka sen suuhun.

Kortin käytöllä voisi myös kerryttää bonuksia käytettäväksi aneiden verk-

kokaupassa. Kortin luottopuolella voisi osallistua ja maksaa sitten, kun saa rahaa.

Ei enää nappeja kolehtihaaviin

Oulun alaostaston

vuosikokous pidetään 11.02.2008 klo. 18.00 lin seurakuntatalolla. Puistotie 3.

Yhdistyksen puheenjohtaja Kaarina Yli-Somero saapuu vieraaksemme kertomaan menneistä ja tulevista tapahtumista.

Toimikunta

Työnohjaaja vm -07

Olen koulutukseltani putkiasentaja ja työskentelen nykyisin Kemminmaan seurakunnassa vastuualueinani hautausmaanhoitajan ja suntion tehtävät. Työ seurakunnassa alkoi ensimmäisen kerran keväällä -95 kesätyöntekijänä. Tulin valituksi nykyiseen tehtävääni vuoden -96 lopulla, kun edeltäjäni Yrjö Ylijääskö jäi ansaitulle eläkkeelle 32 palveluvuoden jälkeen.

Seurakunnan työskarkaa minulla on nyt takana runsas 11 vuotta, joten näkemystä ja kokemusta eri tilanteista on kertynyt kohtalainen määrä.

Käymäni koulutuksen järjesti Ryhmätyö r.y, joka on kouluttajatahona varsin arvostettu ja omaa pitkän ja ansiokkaan koulutushistorian. Ryhmätyö r.y käyttää kouluttajinaan alan parhaimmista, johon koulutusjaksomme kouluttajat, psykologi Anita Ankkuri-Ikonen ja kouluttaja ryhmätyö r.y:n puheenjohtaja Tuuli Julin kuuluvat.

Käymäni koulutus oli kestoltaan kaksivuotinen 2005 – 2007, valmistuspäivä oli 19.9.2007. Kymmenen lähiopiskelujaksoa toteutettiin Itä-Hämeen opistossa Hartolassa. Lisäksi ensimmäisen vuoden aikana opiskeluun liittyi osallistuminen keskusteluryhmään, joka kokoontui Oulussa kerran viikossa tiistaisin kestäen 2,5 tuntia kerrallaan.

Ryhmätyö r.y:n kaksivuotisessa työnohjaajakoulutuksessa perehdytään sekä teoreettisesti että käytännön kokemuksen avulla erityisesti ryhmässä tapahtuvaan työnohjaukseen, ryhmien työnohjaukseen ja yhteisöjen työnohjaukseen. Sen syventämisalueina ovat ryhmän toimintaan vaikuttavien tekijöiden tutkiminen ja kokemuksellisen tiedon saaminen erilaisten ryhmien

toiminnasta sekä työnohjaajana tarvittavien persoonallisten valmiuksien kehittäminen.

Mielestäni kirkolla on erinomaiset eväät tulevaisuutta ajatellen, sisäisesti jännitteistä huolimatta. Monipuolisesti osaavaa henkilökuntaa on käytettävissä ja rahaakin on riittävästi, rahan riittämisen suhteen joissakin pienimmässä seurakunnissa voi olla ongelmia. Perustehtävän suhteen ei ole epäselvyyttä, sen on kirkolliskokous raamattuun perustuvine ratkaisuihin vahvistanut. Yhtälössä on siis hyvät ainekset käytettävissä. Jos hyvää tahtoa riittää niin asiat etenevät suotuisasti.

Hallintokulttuurissa on usein vain yksi eli esittelijän / valmistelijan totuus. Haasteena näen sen, että hallintokulttuuri saadaan toimimaan kaikissa vaiheissa avoimesti, ei pelkästään pykälien mukaan vaan myös niiden lisäksi. Olisi erittäin suotavaa, että valtuutetut saisivat riittävästi objektiivista tietoa päätöksenteon tueksi eri vaihtoehtojen muodossa. Näen vaarana sen, että valtuutetut koulutetaan ottamaan kantaa vain valmistelijan esille tuomiin esityksiin. Näin vaihtoehtoiset mallit si-

vuutetaan ja luotetaan vain yhteen totuuteen.

Työnohjauksessa voidaan vaikuttaa niin johtajiin kuin johdettaviin. Koulutuksessa otettiin huomioon, ettei työnohjaukselle ole mitään erityistä ammattisidonnaista kohderyhmää. Ohjattavien ei tarvitse olla saman alan työntekijöitä. Työnohjaus ei ole työhön opastamista tai perehdyttämistä. Työnohjaus on ammatillista kasvua edistävää, vuorovaikutuksellinen oppimis- ja ohjausprosessi, jossa ohjattavat tutkivat ja kehittävät suhdetta työhön ja työyhteisöön.

Työnohjaajan tärkeimpiä taitoja ovat muun muassa kuunteleminen, tarkentavien kysymysten tekeminen ja ohjattavien pysäyttäminen.

Lähi vuosien tavoitteita. Aion ensivaiheessa tehdä työnohjausta sivutoimisesti työn ohessa, siihen on jo lupa seurakunnalta. Laulupuolella jatkuu määrätietoinen työ lauluharjoitusten ja opintojen parissa. Konserttien pitäminen tulee mahdollisuuksiin myötä lisääntymään.

Matti L. Halttunen, ensimmäinen työnohjaaja hautausmaanhoitaja – suntion ammattiryhmästä.

Jouluevankeliumi Läntisen Lapin eli Yliperän kielellä

Ja niihin aikhoiin kävi siihen laihin, että keisari Aukustus anto käskyn, että koko mailma oli pantava veronalaseksi.

Tämä veronalaseksi pano oli rohki ensimmäinen ja se sattu Kyreniuksen ollessa Syyrian käskynhaltiana. Ja nethän menit kaikki kirjottautumhan veroluettelhon, itte kuki omhaan kaupunkhiinsa. Niinpä Joosehvikki lähti Kalileasta, Natsareetin kaupunkista, verole panoa varten Juutehaan, Taavitin kaupunkhiin Peetlehemhiin, sillä hän oli Taavitin sukua.

Hän meni sinne yhdessä kihlattunsa Marijan kanssa, jok'oli viimisihän oottamassa. Niin tapahtu, että koh-tapa justhin ku het pääsit perile, Marijan synnyttämisen aika tuli ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi sikiönsä niin ku prukathan ja pani seihmeen, ku heile ei löytynyt siijaa majapaikasta. Sillä seu'ula oli paimenia kenturalla vahtaamassa vyölä laumaansa. Yhtäkkiä heän

eessä seiso Herran enkeli, ja Herran kirkhaus loisti he'än ympärilhän ja het pölästyit kauheasti, mutta enkeli sano heile: "Älkää pöljakkö, sillä nähkää, mie ilmoitan teile ison ilon, joka tulee koko kansale: "Tänä päivänä teile on syntyny Taavitin kaupunkissa Vapahtaja, jok'oon Ristus, Herra. Ja tam'oon teile merkkinä: tet löy'ättä sikiön, joka kapaloituna makkaa seimessä."

Ja samala hetkelä oli enkelin kanssa iso roikka taihvaalista sotaväkeä, joka ylisti Jumalaa ja sano: Kunnia on Jumalalla korkeuksissa ja maassa rauha ihmisillä, joita hän rakastaa." Ku enkelit olit menheet paimenten tyköä taihvaasseen, het porisit keskenhään ja päätit: "Menhäänpä juuri varsin Peetlehemhiin kattomhan, mitä siel'oon tapahtunnu ja minkä Herra meile ilmotti." Het lähit joutusasti ja löysit lapsivaimo Marijan ja Joosehin ja sikiön, joka makas seimessä. Tämän jälkhin het kerroit, mitä heile

oli sikiöstä puhuttu. Ja kaikki, jotka satuit sen kuuheen, ihmettelit, mitä paimenet puhuit.

Mutta Marija katki kaikki nämät sanat sishäänsä ja tutkiskeli niitä mieleshän. Paimenet palasit takasi kenturalhen kiittäin ja ylistäin Jumalaa siitä, mitä het olit kuuheet ja nähneet. Kaikki oli justhin niin ku heile oli sanottu.

Lapin joulu on pohjoisen taivaan lumoa

Syksyn maaruskan mentyä värit siirtyvät Lapin taivaalle. Joulun tienoilla pohjoisen pallonpuoliskon kirjokansi on kauneimmillaan. Vaikka auringon kultainenkehrä jaksaa joulukuussa vaivoin kurkistaa toisella silmällään tunturin takaa, se hyvittää niukan läsnäolonsa muuten. Säteet leikittelevät pilvenhattaroiden reunoissa ja puiden latvoissa tuhansin kultaisin silmäniskuina.

Kaikki avaruuden sinisen sävyt peilaavat itseään lumessa, taivas tulee liki. Illalla, kun aurinko on väsynyt kurkisteluunsa, se saattaa huokaista sisuksistaan joskus myrskyksi asti yltyvän aurinkotuulen. Hillittyjen värien päivätanssi muuttuu silloin iloiseksi revontulten marssiksi. Metsä hiljentyy katselemaan näytelmää. Kun pakkakanen yöllä kiristyy, se ryhtyy samalla puheliaaksi, narisee jalkojen alla ja paukuttelee nurkissa.

Lapin taivaan värit ja tyynen pakkasyön hiljaisuus vaikuttavat joulukiireen kiristämiin hermoihin nopeasti. Sinisen metsän keskellä, kelomökin tukevassa sylissä ja hiljaisuudessa mieli rauhoittuu. Lapin taika toimii jouluna erityisen hyvin. Luonnon keskellä ei kinastella, kun ihmiset löytävät sisimmästään sen oikean joulutunnelman ja rauhan.

Ansioverkkejä ja jäähyväisiä

Kirkon alojen ammattijärjestö SVTL:n edustajiston sääntömääräinen syyskokous 1.10.2007 Helsinki

Kirkonpalvelijat ry:n jäsenten edustus SVTL:ssä

SVTL:n hallituksen jäsenen nimeämiseksi vuosille 2008-2009:

SVTL:n hallituksen jäsen Seppo Pyykkönen on ilmoittanut erostaan

SVTL:n hallituksesta 1.1.2008 lukien.

Seppo Pyykkösen tilalle SVTL:n hallituksen varsinaiseksi jäseneksi valittiin Kari Hartikainen Kuopiosta. Kari Hartikaisen varajäseneksi valittiin Yrjö Leppänen Lahdesta.

Kaarina Yli-Someron varajäsenenä edustajistossa vuonna 2007 on ollut Kari Hartikainen. Kaarina Yli-Someron varajäseneksi valittiin Eija Jaakola Rovaniemeltä.

SVTL:n edustajiston jäsenten nimeämiseksi vuosille 2008-2009.

Kari Hartikaisen tilalle SVTL:n edustajistoon valittiin Hannu Korhonen Kuopiosta ja Jaakko Lampisen tilalle valittiin Anna-Liisa Tikkala Laukaasta.

Yhdistystämme on siunattu ansiokkailla puheenjohtajilla.

SVTL:n edustajistossa jatkavat edelleen seuraavat henkilöt:

Varsinaiset jäsenet (Varajäsenet)

Hiikka Heliö-Virtanen, Ahlainen (Maija Haukkanemi)

Jouni Honkanen, Tervakoski (Osma Nissi, Hämeenlinna)

Yrjö Leppänen, Lahti (Martti Ora, Vääksy)

Eija Jaakola, Rovaniemi

(Mirja Kaaretkoski, Sodankylä)

Tuomas Leminen, Ikaalinen

(Jalo Katiska, Muhos)
Harri Kosola, Seinäjoki
(Maarit Ilonen, Seinäjoki)

Hallituksen kokous 13.-15.11.2007 m/s Gabriella laivamatkalla Helsinki-Tukholma-Helsinki.

Puheenjohtaja Seppo Pyykkösen puheenjohtajakauden viimeinen hallituksen kokous pidettiin jo perinteeksi muodostuneella tavalla, saattamalla eroavan puheenjohtajan kausi päätökseen juhlaristeilyllä.

Puheenjohtajat sekä sihteeri.

Hallituksen jäsenet "mustissaan".

Hallituksessa esillä olevia asioita

Yhdistyksen jäsenmäärä 12.11.2007 oli 2241 henkilöä.

Opinto- ja koulutuspäivät Levillä 24.-25.6.2008. Kevään lehdessä tietoa kuljetuksista Leville. Alaosastot

järjestävät kuljetuksia pohjoiseen.

Opinto- ja koulutuspäivät Haikon kartanossa 23.-24.6.2009. Messu pidetään Porvoon uusitussa tuomiokirkossa 24.6.2009.

Arvo Katajamäelle on luovutettu pe 9.11.2007 SVTL:n ansiomerkki

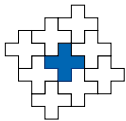
ja yhdistyksen ansiomerkki. Pekka Jormanaiselle luovutettu SVTL:n ansiomerkki 12.11.2007. Kaarina Yli-Somerolle on luovutettu SVTL:n ansiomerkki 14.11.2007. Lisäksi SVTL:n ansiomerkin ovat saaneet Riitta Järveläinen ja Yrjö Leppänen.

Syvennä osaamistasi - päivitä ammattitaitoasi

Suntion ammattitutkinnon valmistava koulutus ja näytöt

- lähiopiskeluna 7.1. alkaen
- oppisopimuksella työn ohessa
- näytöillä

JYVÄSKYLÄN
KRISTILLINEN OPISTO

Ajankohtaisia lyhytkursseja

Yleisen teologian perusopinnot avoimeen yliopistoon.

> www.jko.fi

Soita ja kysy lisää (014) 3348 000

Opiskele seurakunnan moniosaajaksi!
Hae syvyyttä työhösi!

Suntion ammattitutkinto Turun kristillisessä opistossa

Jo neljä tyytyväistä suntioryhmää on koulutettu. Uusi ryhmä käynnistyy 31.3.2008. Haku 31.1.2008 mennessä.

Täydennä osaamistasi opiskelemalla työn ohessa ja hanki tutkinto! Tutkinto suoritetaan näytöinä. Koulutus kestää puolitoista vuotta, tutkinto on mahdollista suorittaa nopeamminkin.

Lue ja kysy lisää: www.tk-opisto.fi >
Koulutus > Suntion ammattitutkinto
Matti Ahonen, puh. (02) 412 3109,
matti.ahonen@tk-opisto.fi
Matti Ijäs, puh. (02) 412 3609,
matti.ijas@tk-opisto.fi

Turun kristillinen opisto • Lustokatu 7, 20380 Turku
puh. (02) 412 3500 • info.tko@tk-opisto.fi • www.tk-opisto.fi

TURUN KRISTILLINEN
OPISTO

NOSTE

Kiitos isänmaastamme Suomesta. Kiitos, että olet ohjannut kansaamme sen kaikissa vaiheissa. Auta meitä yhä etsimään tietä sinun sanastasi. Auta meitä kuuntelemaan sinua. Älä anna meidän langeta omahyväisyyteen ja itseriittoisuuteen. Ohjaa meitä tuntemaan vastuuta kaikista, erityisesti niistä, jotka eivät voi itse puhua puolestaan. Auta meitä muistamaan, että kaikki hyvä on lahjaa sinulta.

Kirkonpalvelija

N:o 4/2007 – 54. vuosikerta

Julkaisija/Tilaukset:

Kirkonpalvelijat r.y. - Kyrkotjänare r.f.
Puh./Fax: (017) 281 1697
GSM 050 520 7003
E-mail: kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
<http://www.kirkonpalvelijat.fi>

Lehden toimitus:

PL 421, 70101 KUOPIO
Toimitussihteeri Kari Hartikainen

Toimituskunta:

Yhdistyksen hallitus

Ilmoitushinnat:

Kokosivu	250 €
1/2 sivua	150 €
1/3 sivua	100 €

Pankit:

Nordea 202718-136346
Sampo Pankki 800015-252706
OP 560005-293207

Paino:

Suomen Graafiset Palvelut Oy
Taitto: Jarmo Salonen
aineisto@graafisetpalvelut.com
Seuraava lehti ilmestyy 03/2008.

ISSN 0 355-8258